

тане. И, изведнажъ, тя разбира, лицето ѝ става тжно, болката минава по устнитѣ ѝ. Тя се усмихва насила и, като ударена съ плесница, глухо, почти отчаяно шепне:

— Пакъ ли те заболѣ? Припомни ли си нѣщо? Ваню, ти почвашъ да ме плашишъ!

— Прости ми, прости ми — казвамъ азъ, измжчванъ, че отново я карамъ да страда. Прости ми!

Но радостта е отминала вече. Ние мълчимъ и все мълчимъ. Снѣгътъ се вие, бави се, но неизбежно пада.

Само тя — неизбежността въ свѣта, неизбежността на погиващото, като снѣжна симфония, е навѣнъ и у насъ. Ние не можемъ и не се опитваме да я победимъ. И побеждава ли се неизбежното?

Дана, преди да се раздѣлиме, близо край тѣхъ, ми шепне импровизирано изъ пжтя стихотворение и отъ това ни става по-леко.

— Повтори го, повтори го! — казвамъ азъ. — Искамъ да го запомня, да е съ мене когато се върна у дома.

Тя се усмихва. Казва, че това е нищо, така игра за рзатуха. Но азъ настоявамъ и тя го повтаря. И ние се раздѣляме ободрени. Азъ ѝ припомнямъ за лѣкарката.

Гласътъ на Дава звучи още по-печално и дълбоко въ снѣжната затихналостъ на нощта.

— Да, ще ида . . . въ срѣда!

*

Днесъ, подиръ вечеря, срещнахъ Миладинови когато излизаха отъ киното.

— А, Ваню! — възкликва Таня. Азъ нервно се обръщамъ и едва не се подхлъзвамъ върху заледения плочникъ.

А тѣ сж до мене и се смѣятъ. Но, навѣрно, въ сжщия мигъ, цѣлата наша история съ Магда имъ идва на умъ. Кирчо неопредѣлено се усмихва. Таня ме изглежда внимателно, вжси се. Но, както винаги, бързо, немислено, тя запитва:

— Значи вие се раздѣлихте? Ай! Че какъ така бе? Не мога да повѣрвамъ още. Чини ми се като на шегъ. Бедната Магда! Никога не съмъ допускала! Сърдя ти се, знай!

А Кирчо ме хваща подъ ржка, гледа ме и двамата ме повличатъ съ себе си. Азъ не се противя. Обясненията ми сж неприятни, но, може би, ще узная нѣщо за Магда и детето.

— Чудни хора! Аслж — художникитѣ! Но непременно ли художникитѣ трѣбва да се развеждатъ? Защо? Чудно! Какъ така, живѣхте въ любовь, и изведнажъ — ауфъ видерзеенъ! И какво чувствувате сега? А Магда, бедната, съвсемъ е убита, макаръ да се мжчи да изглежда спокойна.